№ 66: БАРВИ СВІТУ

Тема номера: Барви світу

РЕДАКЦІЯ VERBUM

12 ЛЮТОГО 2020

Шановні читачі! У лютому ми, бодай несвідомо, шукаємо способів насититися кольорами: вдивляємося в магазинні вітрини, хоча в інші пори року не помічали за собою такої схильності; повсякчасно тримаємо на столі миску з яскравими фруктами; носимо кольорові шкарпетки, нехай їх і не видно під теплими черевиками (чи саме тому й носимо, що не видно); переглядаємо серіали про природу з нарацією Девіда Аттенборо; купуємо ілюстровані книжки, навіть якщо місце на них іще минулого року скінчилося. На третій місяць зими доводиться нагадувати собі, що світ довкола нескінченно різнобарвний.

Фото: Monika Grabkowska

Уже два випуски «Вербуму» були присвячені кольорам: у жовтні й у грудні. Але це тема, про яку нам не набридає думати, тож сьогодні – п’ять нових текстів.

Богдана Матіяш придивляється до барвистого світу, знаходячи в ньому передсмак раю та свідчення Божої любові до людей. Ми живемо серед кольорів і запахів, постійна мінливість яких навчає нас бути уважнішими й не втрачати надії. Бо «туга короткочасна: настане весна, і ми радітимемо першим котикам, кожній бруньці, що розпукується, і липким ясно-зеленим листочкам, а ще – підсніжникам, крокусам і гіацинтам, які поспішають назустріч теплу чи, радше, провіщають його».

Ольга Герасименко розповідає про те, як змінила модний світ Коко Шанель – вихована в цистерціанському абатстві дівчинка з убогої сім’ї, що стала обличчям моди XX століття. Простота і зручність вбрання – це принципи, на яких ґрунтується стиль Шанель, і в тому, що сьогодні вони здаються цілковито природними й зрозумілими, є чимала заслуга самої модельєрки. Її смак, вихований у суворому монастирському середовищі, виявився знахідкою для Європи, якій саме довелося переосмислити роль жінок.

Катерина Воїнська пише про світло й барви у творчості Валерія Шевчука, аналізуючи оповідання «У череві апокаліптичного звіра». У короткому тексті зустрічаються два протилежні образи, загалом характерні для Шевчукової творчості: перший – знеохочений, розчарований життям і так глибоко занурений у душевну пітьму, що аж з вигляду почорнілий; другий (тут ця роль належить Григорієві Сковороді) – осяйний і повний рішучості йти до Господнього світла.

Софія Вдовченко, розмірковуючи про палітру народних казок, не спиняється на всюдисущій тріаді «чорне–біле–червоне», а нагадує ще й про персонажів, які роблять фольклор значно кольоровішим: синього, бо фарбованого, лиса Микиту (в оригінальному сюжеті – шакала), зеленого Оха, вогняну Жар-птицю й доброго лісового котика із золотим і срібним хутром. Казку про котика ми в редакції «Вербуму» прочитали – і раді повідомити, що закінчується вона добріше, ніж історія про Золоту рибку.

Нарешті, Антон Герасименко говорить про знебарвлення світу в епоху Просвітництва. Звісно, дерева тоді не стали менш зеленими, а небо не втратило блакиті, але складно не помітити тяжіння тогочасної культури до монохромності. Чорно-біла естетика, народжена з книгодрукування, вплинула не лише на смаки, а й на спосіб мислення цілих поколінь.

РЕДАКЦІЯ VERBUM 12 ЛЮТОГО 2020

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**